

Selam! To je nejčastější pozdrav tady v Etiopii. Přeložil bych ho jako „Pokoj!“. Přát někomu pokoj je podle mě moc pěkné. Myslím, že je to něco víc než jen „Dobrý den!“. U nás v Česku si my katolíci (nevím, jak to mají jiné církve) předáváme Kristův pokoj při každé Mši svaté. A pokaždé máme příležitost myslet to upřímně a opravdově.

Třetí měsíc v Etiopii můžu rozdělit na dvě části: tři týdny mimo Adwu a týden v Adwě. Procestovali jsme spolu s dobrovolníky Pavlem a Verčou kus Etiopie a zažily spoustu dobrodružství.

Věřím, že bude čas o nich napsat nebo vyprávět později. Čas tady v Africe plyne opravdu rychle a někdy se může stát, že vám jeden rok uteče tak rychle, jako u nás třeba necelé čtyři měsíce. Chtěl bych se s vámi podělit o zkušenost, kterou jsem získal právě během posledního měsíce. Dalo by se říct, že jsem získal spoustu drobných zkušeností a krásných zážitků, během tří týdnů na cestách, kdy jsem nebyl v Adwě. Navštívili jsme místa, kde pracují Pavel nebo Verča, a taky spoustu dalších míst. Avšak nejsilnější pro mě byl návrat do Adwy. Zažil jsem zde krásné přijetí

mnoha přátel a komunity. Teprve tehdy, po třech měsících v Etiopii, jsem si uvědomil, co jsem dostal. Myslím, že není možné to popsat, ale možná jste to taky někdy zažili. Je toho tolik, co od Boha dostáváme, a často je tak těžké si to uvědomit. **Jsem si jistý, že každý den je za co děkovat!**

Náš společný výlet po Etiopii však nebyl jen samý krásný zážitek. Zažili jsme s Pavlem a Verčou taky spoustu problémů, které byly spojeny především se zařizováním víz v Addis Abeba. Mnohdy opravdu náročné a nečekané změny. Myslím ale, že jsme z nich dokázali vytěžit. A to je to, o co bychom se měli snažit každý den – vidět ve všech problémech a trápeních něco pozitivního. Snažit se zachytit příležitost proměnit to zlé v našem životě v něco dobrého. Není to lehké, ale nikdy v tom nejsme sami. Díky Pavlovi, Verči, všem které jsme potkali a Bohu, za krásné a opravdu obohacující tři týdny!

Po návratu do Adwy jsem se rozhodl pokračovat v práci, které je tady vždycky dost. Pustil jsem se do téměř nemožného – chci si zde vychovat následovníky z řad studentů, kteří budou pracovat právě pro studenty. Je to těžká práce, ale vidím zde velký zájem, takže spolu každý den trávíme čas, a můžu říct, že se vzájemně obohacujeme.

Nezbývá mi až tak moc času na práci s nejmenšími, kterým se tady nikdo nevěnuje. To mě mrzí asi nejvíce. Dnes jsem přebíhal od studentů k dětem, asi třikrát. Vždycky když mě děcka našli, hned mě táhli za ruku, ať jdu s nimi na klouzačku. Mám to fakt rád. Musím se pochlubit, že máme snad největší klouzačky v Etiopii. Největší dar ale je, když kolem sebe vidíte hromadu šťastných dětí. To je vážně k nezaplacení. Kolik lidí na světě hledá skutečné štěstí? Myslím, že všichni. Jenže je to často samá voda. Jestli vám mohu poradit, tak přijedte tady do Adwy a dejte dětem svůj čas. Nebo klidně zůstaňte doma a dejte svůj čas těm nejpotřebnějším, které kolem sebe máte, protože tohle je opravdu jedna z krásných cest ke štěstí.

Na závěr bych vám všem rád popřál požehnaný zbytek adventního času a radostný příchod našeho Pána Ježíše Krista!

Pokoj vám!

Zůstavejme v modlitbě!

Martin Pawlas, dobrovolník v Etiopii

